לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא

מיסעדה

מיסעדת דגים פנינה באילת

כל הזמן צועקים בעיתונים שיש משבר נוראי באילת. כולם בוכים, ורק ציבור אחד לא שומע, לא יודע משום משבר, ושום בטיח. אלה המיסעדנים והמלונאים של העיר. לפי המחירים שהם מרביצים וכל החמורים משלמים, באמת שאין שום משבר. למעשה, התקף חמור של פרוספריטי משוגע קורה לעיר באופן מיסטי אחרי כל הודעת שבר. אז מה שרציתי להגיד, זה שאם בכל זאת אמיץ אחד רוצה לרדת לאילת, למרות שיש רודוס ברבע מחיר, והאמיץ הזה בכל זאת מוכרח לאכול, הרי שיש מיסעדת דייגים על הים. פנינה לא נורמלית, כל זמן שהיא במצבה העכשווי, וכתבה מעין זו למשל, לא תגמון את הפלא, והוא ישאר כזה. כולל המחירים.

אז ככה. נוסעים נוסעים נוסעים, כשני קילומטר אחרי רפי נלסון, בכביש בואכה סיניה. קוראים למקום חוות־הגמלים של דני, ויש שם גמלים, ציורי־קיר עתיקים מימי הנבטים, אבל מה שמעניין את הראש שלי, זה הדגים שנותנים שם. מאז שבק מרקו הצדיק חיים, לא קם עוד צדיק כזה, וטפו טפו טפו על ההשוואה. במאה שישים לירות בלבד מקבלים שם אוכל טרי מהים, ובכמויות של תפוס כפי יכולתך. אפילו אם יכולתך זה משהו הגובל בפיצוץ, לא מקמצנים שם. לפני שאעבור לתיאור ולפירוט, צריך לציין שמהערמות שהם מביאים שם, יכולים לאכול ולהתפקע עם רב עם שמונה מאות צאצאים, אבל למטרות החישוב הסופי — רק מבוגרים נחשבים. החבר'ה האלה לא גובים כסף על ילדים, וזאת הקלה רב־משמעית על התקציב. לא שהחזובים האלה אוכלים הרבה, אבל בכל מיסעדה אחרת, אוכלים לא אוכלים, משלמים.

צריך להיזהר ולא לפספס את המקום, כיוון שהשילוט לא כל־כך בולט. איזה שניים־שלושה קילומטר אחרי הכפר של רפי נלסון, על הכביש מצד ימין, יש שלט „מיסעדת דייגים, חוות הגמלים". זה מצד ימין. אז יורדים מהכביש דווקא בצד שמאל, ונוסעים כמעט עד שפת־הים. נכנסים לסוכה עצומה המורכבת מכפות דקלים, ספסלים ושולחנות־עץ, ותופסים פוזיציה. אחרי החום המתיש, רק הבריזה — זה כבר אה מחעייה. באה בחורה קטנה, ושמה צלחות על השולחן. בא בחור, ושם סכו"ם. באה עוד פעם הבחורה, ושמה מפיות. בשלב זה הראש קצת מטומטם מהחום, והשכל מרעב, ולא חסר הרבה לפרוץ בבכי. אז זהו. בדקה התשעים, מגיעים כוסות, יין, טרופית בשלל חימיקלי הטבע, ומיים צוננים. היין זה לא שאטו־ייקאן, אבל לעומת זאת, הוא בא בכמויות לא מוגבלות, וכך גם הסטרופיות. חימיקלים לא חימיקלים, זה רטוב וטעים.

ואז מגיעים המגשים. הררים של דגים טריים מטוגנים ורוחשים, לא שרופים מדי, אלא בדיוק בדיוק. מלווה את זה פאילה של צ'סים נהדרים, וכמה סירים של סלט ירקות, שרק ממנו אפשר למות. מכיל את כל הירקות קצוצים דק, מתובל בשמן, מלח ולימון, ת—ע—נו—גות החיים. נגמרת פאילה, מביאים חדשה. נגמר מגש דגים, מביאים עוד. מצרפים לזה ריבעי לימונים בלי קמצנות, ולהביא בחשבון את הבטן המתפוצצת, הכלבים המתרוצצים בשטח והאפשרות הנהדרת לאכול באצבעות למרות הסכו"ם, לא צריך הרבה הבן־אדם, כדי להרגיש כמו הנרי ההוא, השמונה בסידרה.

מי שעד שלב זה לא התמוטט בעיניים זגוגיות אל מתחת לשולחן, מוזמן גם לקפה תורכי. אז זהו. כל התענוג הפרוע עולה מאה שישים לירות לבן־אדם, כי שילדים כאמור, אוכלים אוכלים, אבל לא משלמים. מה שעוד צריך לעשות זה, אם באים בעם רב, להתפקד לבד. אנחנו, למשל, פעם קודמת שילמנו בעד אחד עשר אנשים, ואכלנו בעד שלושים. אז ככה. לחידוש האחרון קוראים אקואה טסט וזה מיתקן ביתי פשוט שמאבחן בשבילך הריון תשעה ימים בלבד אחרי איחור הווסת. המפרסמים אוהבים לכנות אותו בשם הבומבסטי „מעבדה ביתית", אבל על אחריותי שהעסק לא מפחיד מסיפק בשביל השם. זה משהו לגמרי לא מסובך.

הקטנות של החיים

מי יודע מה הביטוי הירושלמי קוולרי ג'נטלמני אחרון?

„— מה שתירצי — מהפחד!" איזה דליקטס!

עבדאי אימים נוסע נגיד בשבי אמריקאית, שמתחילה במחנה יהודה, ונגמרת בכיכר ציון.

לידו יושבת איזו רחל קטנה, שבקול מתפנק שואלת „— ז'וז'ו, מה אתה אומר, אולי ניסע עכשיו לכרם, ונרביץ איזה שישליק?" אז ז'וז'ו, שחצי המדינה מפחדת ממנו, מביט ברבע עוף שלו, עושה עצמו קטן קטן לכבודה, ובנדיבות מפטיר — „מה שתרצי — מהפחד!"

אפשר לעשות את זה גם יותר ברור. כל תינוק יודע, שמי שקובע באמת בטל־ויזיזה מתי ישדרו, מתי ישבתו, זה כבוד העובד הזוטר. אז אל כבוד העובד הזוטר, שיושב במיזנון ולועס סנדוויץ בשעה שלא היה אמור לעשות זאת, מגיע המנהל הבכיר, כולו היסטריה ותחנונים. —„מוישלה! הוא מבקש על חייו. בחיאת, בוא למעלה, קרה שם פנצ'ר, ואין לי אנשים!" מוישלה גומר לחטט עם קיסם בשיניים, תוקע גרפץ בנחת, מסתכל סביב ורואה שיבש טיכו, ואין לו שום סיבה בעצם להיות רשע, אז הוא מחייך במתינות למנהל שלו, ותוך כדי פיהוק מדושן, הוא אומר לו ברוחב לב:

„מה שתרצה בוגיק! מה שתרצה — מהפחד!"

עכשיו הבנתו?

מה חדש בקלושמרל

מונע מתח ביתי

יש לזה אמינות של 97%, וזה אחוז אמינות גבוה יותר מאשר לגלולה, שנחשבת פצצה אבסולוטית, כך שמותר להאמין לעסק הזה.

זה נמכר בצרוף הוראות שימוש מדוייקות, פשוטות שבפשוטות, בכל בית־מרקחת. כל היתרון הוא בזמן הקצר להפליא, שבו יודעים אם כן או לא, אחרי איחור הווסת, כלומר, אחרי 9 ימים בלבד, לעומת שבועיים־שלושה בבדיקת מעבדה רגילה. לא צריך יותר שום מתח, ובערך ב־200 פונט קונים שלווה. זה משהו, לא?

קונה השקט הגדול — של כל חתיכה

היגיינה

עקיצת יתושים והדברת הגירוד

מדי קיץ נישנים מחזות טירוף של ברנשים וברנשות, ילדים וזקנות, המתגדדים בהיסטריה, כיוון שיתושים „אכלו" אותם. הפסנט העממי מורה להרטיב מיד את מקום העקיצה, ולהדביק לעקיצה קמצוץ מלח, להפסקת הגרוד. יש בזה איזה הגיון. המים מדביקים את המלח למקום, והמלח, באוסמוזה או משהו, שואבים את הנוזלים הרעילים הגורמים לגרדת המקומית. אבל לא אלמן ישראל. בשוק נמכר כבר משהו יותר משוכלל, שהגיע אלינו ישר בהסכמי ידע, ממערב אירופה, שם הוא נמכר כמו זבל, בשל האזורים הנרחבים הנגועים ביתושים. ובכן, לעסק קוראים „יתושן" תוצרת „תרימה" והוא נמכר בכל בתי המרקחת. העסק הזה פותר שתי בעיות. מצד אחד, במריחה מונעת, הוא דוחה יתושים ועקיצות, ומאידך, כשהבן אדם נעקץ כבר, יתושן מבטל את הצורך הנוראי להתגרד, וכן את הנפיחות והאדמומית המתלווה לעקיצה. זהו ג'ל המקרר את העור, לא שומני, ולא מלכלך. העסק הזה משאיר פלים דק ובלתי נראה על העור, להשפעה ממושכת יותר. הוא מותר ומומלץ לתינוקות וילדים, בהסתייגות אחת: אין למרוח זאת על עור פצוע, ליד העיניים, אזור המיפשעה, ועל קרומים רירים. זה יופי העסק הזה, ובכל זאת, מה איכפת לכם לסחוב לטיול גם קצת מלח. אחרי הכל, לעולם אין לדעת, בלהט האקשן, היכן בדיוק יבחר היתוש לבצע גיחת התקפה, והרי כבר שנו חכמים, היכן בדיוק אסור בשום אופן למרוח יתושן.

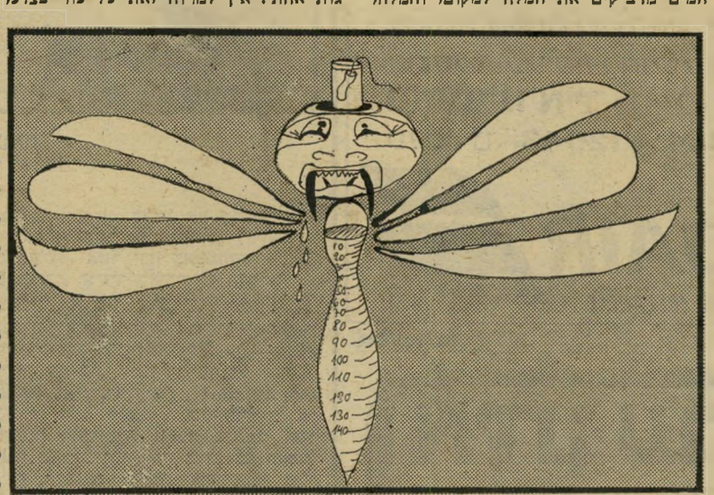

הוי אני אוהב את תל־אביב

פינת המדליות

עצה פצצה

הפסנט הנהדר הבא הוא של אסנת קלרנפלד מראש פינה, ומצאתי אותו ב„את" האחרון.

וכך היא כותבת: „לפני זמן מה הוכתמה החצאית שלי בדיו כחולה ושום דבר לא נראה שיוכל להסיר את הכתם. בהיות החצאית רטובה טבלתי פיסת צמר גפן רטובה בכלור (אקונומיקה) וניגבתי בעדינות את מקום הכתם. הכתם נעלם כלא היה. לא נגרם שום נזק לבד בגלל הכלור, כיוון שהבד היה רטוב, וכן הצמר גפן."

זה יופי. באמת עוזר.

הודעה לנבלה

נבלה נבלה, אתה או את העובדים בדואר, וגונבים לי באופן סדיר את גיליונות העיתון שסיטון שולח לי הביתה.

חריני לבקש לא לעשות זאת יותר, כיוון שהשביתה נגמרה, ואין יותר שום תירוצים לברדק. אם חת שתיים, תיכף ומייד אני לא מוצאת בשבוע הבא את העיתון בתוך תיבת הדואר העמוקה שלי, שמשמיטה לכם בזאת כל טיעון אפשרי בדבר שכנים גנבים וכולי, אני עושה שערוריה עד לב השמיים. אני אתפרע! נשבעת לכם, אני אתפרע!

אודטה דנין